ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

ఉడుంపట్టు

కాలం కలసిరాకపోతే కుబేరుడు కూడా యాచకుడవుతాడన్న సామెత. తారకరాముడికి ఏ పనీ అచ్చిరావటంలేదు. అన్నీ మూఢం రోజులే. అయినా మనిషిలో ఆత్మవిశ్వాసం చెక్కుచెదరలేదు. దయ్యాల మేడకూడా అమ్మేసాడు. వ్యాపారం మూలనపడింది. జనతా పబ్లికేషన్స్ అడ్రస్ లేదు. ఎదురయి వస్తున్న కాలాన్ని బలవంతంగా ముందుకు నెడుతున్నాడు.

వెంకట్రావమ్మలో మనోవ్యథ ఎక్కువయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో ఎట్లాగో ఇంటర్ పూర్తి చేయగలిగాడు. ఇక నిమ్మకూరు వెళ్ళి వ్యవసాయమైనా చేసుకుందామనే నిర్ణయానికొచ్చాడు. రామయ్య కలుగచేసుకోకపోతే తారకరాముడి జీవితం మరో మలుపు తిరిగేది కాదేమో?

ఆ రోజే నిమ్మకూరు నుండి వచ్చిన రామయ్య భోజనాలయ్యాక కొడుకుతో సంభాషణ మొదలుపెట్టాడు.

"ఏమోయ్ పెద్ద మగాడిలా వ్యవసాయం చేద్దామనుకుంటున్నావటగా?"

"అవును తప్పేముంది. నేను దొంగతనం చేస్తాననట్లేదుగా"

"బాధ పెట్టడానికి దీనికంటే అదే చిన్నదేమో?"

"ఏమిటి నాన్నా నీ ఉద్దేశం. చూస్తున్నావుగా రెండేళ్ళనుండి ఎంత పోరాడుతున్నానో. నా తల్లిదండ్రులకు భారం కాకూడదని ఎన్ని చేస్తున్నా అన్నీ ఎదురే వస్తున్నాయి"

"వస్తే" తారకరాముడి మాటలకు అడ్డుతగులుతూ రామయ్య అన్నాడు.

"ఏడ్చినట్టే వుంది. ఈ రామయ్య ఇంకా బ్రతికే వున్నాడు. ఎందుకో తెలుసా? నిన్ను ఇంత హీనంగా చూడ్డానికి కాదు. నా కొడుకు గొప్ప చదువులు చదవాలని, మా అందరినీ సుఖ పెట్టాలని ఎంతో ఆశపడ్డారా" ఆయన గొంతు బొంగురుపోయింది.

"అన్నీ మన అనుకున్నట్టు జరిగితే దేవుడెందుకు నాన్నా. పెద్ద రైతింట్లో పుట్టి పాలమ్ముకునే బ్రతుకేమిటి?"

"ప్రతి ఒక్కళ్ళకి చేటలో పడ్డప్పుడే దేవుడు రాత రాస్తాడ్రురా! దానికోసం బాధపడటమెందుకు?" వెంకట్రావమ్మ వేదాంత ధోరణిలో మాట్లాడింది.

"అదే నిజమయితే నా ముఖాన వ్యవసాయం రాసిపెట్టుండొచ్చుగదా"

తారకరాముడన్న మాటలకు రామయ్య కోపం తెచ్చుకున్నాడు.

"విధి రాతను నేనూ ఒప్పుకుంటాను. కానీ మనిషి చేతకాని వాడిలా, అంతా వాడిదే భారం అంటే వూరుకోను. తారకం – నిన్ను బెజవాడ తీసుకురావటానికి ఎంత బాధపడ్డానో నాకు తెల్సు. ఊరంతా నన్ను తిట్టారు. చివరకు నీకోసం కండక్టరుగా కూడా చేసారా"

వింటున్న వాళ్ళకు కళ్ళమ్మట నీళ్ళొచ్చాయి. "ఆరోగ్యం కూడా పోగొట్టుకుని నిన్ను చదివించాను. నువ్వు వ్యవసాయమే చెయ్యాలనుకుంటే ఇన్ని బాధలెందుకు. మీ నాన్న చెప్పినట్టు ఆ రోజే పనిలో పెట్టేవాడిని"

"సరే ఇప్పుడేం చేద్దాం చెప్పు నాన్నా! మీరు బాధపడొద్దు" తారకరాముడనునయంగా అన్నాడు.

"ఏం లేదు నువ్వు పై చదువు చదవాలి"

"ఇక్కడ లేదుగా నాన్నా, ఎట్టా చదవను"

"గుంటూరెళ్ళి చదువు" స్థిరంగా అన్నాడు.

"గుంటూరా?" వెంకట్రావమ్మ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవునమ్మాయ్ గుంటూరంటే అంత ఆశ్చర్యమెందుకు?"

"కాదు అంతదూరం వెళ్ళి చదువుకోవాలా?"

"నువ్వొక పిచ్చిదానివి. సముద్రాలు దాటిపోయి చదువుకుంటుంటే లేదుగాని పక్కనే వున్న గుంటూరుకు పోవటం బాధా"

"ఏమోలే బావా! చదివినంత వరకు చాలు. అందరం ఒకచోట వుండి ఈ పాలవ్యాపారమే చేసుకుందాం"

లక్ష్మయ్య మౌనంగా వింటూ కూర్చున్నాడు. "ఏం మాట్లాడవేంటి? ఏం చేద్దామని" రామయ్య తమ్ముడిని అడిగాడు.

"ఎప్పుడయినా నేను కలగజేసుకున్నానా, అంతా మీ ఇష్టమే కదా. నేను ఇప్పుడు చెప్పేదేముంది మీ ఇష్టం."

"సరేలేరా అడగటం నాదే బుద్ధి తక్కువ. ఏది ఏమయినా తారకం నువ్వు బియ్యేలో చేరు"

"చూద్దాంలే నాన్నా"

"చూద్దాం కాదు చేద్దాం అను"

"పెదనాన్నా! నాకు డ్రామా నేర్పుతావా?" చిన్నాయన ఆసక్తిగా అడిగాడు.

"ఏం నాయనా! ధ్యాస అటు మళ్ళింది. దీన్ని కూడా బాగుచేద్దావనా?"

"అవును. నాటకాలేసి మీ పేరు నిలబెడదామని" చిన్నాయన వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

"ఆ! అందరూ నా పేరు నిలబెట్టేవాళ్ళే. నెత్తిన మొట్టికాయలెయ్యకుండా వుంటే చాలు"

"ఛ నేనట్లాంటివాడినా? మంచి యాక్టరయి సినిమాల్లోకి పోతా"

"ఏడ్చినట్టు వుంది. మింగ మెతుకు లేదుగాని మీసాలకు సంపెంగ నూనె అన్నాట్ట నీలాంటోడు"

"నాకేం తక్కువ పెదనాన్నా. మా స్నేహితులంతా హీరోలాగా వుంటావని పొగుడుతున్నారు తెలుసా?'

"వాళ్ళూ నీలాంటోళ్ళేగా"

"ఏమిటి నీ వుద్దేశం నాకేం తక్కువయింది?" తగువుకు దిగాడు త్రివిక్రమరావు. లక్ష్మయ్య ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాడు. "అన్నీ తక్కువే నాయనా ఇక పడుకో నన్ను వేధిస్తావెందుకు?"

"ఏం కాదు నేనంటే నీకు కుళ్ళు"

"అయితే నేను చెప్పినట్టు పజ్జెం అను"

"పజ్జెమా? అమ్మో వద్దు అన్న తంతాడు"

"ఎందుకు తన్నేది?" రామయ్య ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఎందుకంటే"

"నేను చెబుతా నాన్నా. ఒకసారి కాలేజీ నుండి వచ్చేటప్పటికి ఇంట్లో రెండు మూడు పిల్లులు కలిసి ఏడుస్తున్నట్టుంటే, తరుముదామని కర్ర తీసుకుని వెళ్ళా. తీరా చూస్తే పిల్లులు లేవి కానీ, ఈ పిల్లాడు తాపీగా పడుకుని పద్యాలు సాధన చేస్తున్నాడు. కోపం వచ్చి నాలుగు తన్నా"

"అదే పెదనాన్నా! మళ్ళీ ఎప్పుడయినా పాడావంటే కాళ్ళూ చేతులు కట్టి క్రిష్ణలో పడేస్తానన్నాడు"

రామయ్యకి ఆపుకోలేని నవ్వు వచ్చింది. వెంకట్రావమ్మ, తారకమ్మ అందరూ పడీపడీ నవ్వారు.

ఇన్నాళ్ళ మూగ బాధకు తెర దించినట్లయింది. మనసులు తేలికపడ్డాయి. దేవుడు మనుష్యులకిచ్చిన వరం హాయిగా నవ్వటం. ప్రకృతిలో ప్రతిదానికి పరిష్కారముంటుంది. కష్టానికి సుఖం, బాధకు నవ్వు, ఆవేశానికి అనుగ్రహం, మరణానికి పుట్టుక, శిశిరం వెంట వసంతం మామూలే.

కొంతమంది స్నేహితులు కూడా నచ్చ చెప్పటంతో తల్లీ కొడుకులు మెత్తబడ్డారు.

తారకరాముడు గుంటూరు ఏ.సి కాలేజీలో బియ్యేలో చేరాడు. గ్రూపు ఎకనామిక్స్, మోడ్రన్ యూరప్ తీసుకున్నాడు. ప్రొద్దున్నే జొన్నన్నం, వెళ్ళేటప్పుడు తల్లి ఇచ్చే టీ తప్ప రాత్రి ఇంటికొచ్చే వరకు నిరాహారమే. ఉదయం ఇంట్లో ఏడూ ఇరవై నిమిషాలకు బయలుదేరి మూడు కిలోమీటర్లు నడిచి ఎనిమిదిన్నరకు గుంటూరు వెళ్ళే బండి పట్టుకోవటం. తొమ్మిది ఇరవై నిమిషాలకు బండి గుంటూరు చేరేది. కాలేజీ ఇంకా నలభై నిమిషాలు టైం ఉండేది కనుక స్టేషను పక్కనే తెలిసిన వాళ్ళ ఐస్‌పార్లర్‌లో అంతవరకు కూర్చుని కాలేజీకి వెళ్ళటం. మధ్యాహ్నం ఒక కప్పు టీ తీసుకునేవాడు. చివరి పీరియడ్ అయిపోయేసరికి నాలుగూ ఇరవై ట్రైన్ వెళ్ళిపోయేది. మళ్ళీ పదిగంటలకు ట్రైన్.

చివరి పీరియడ్ తెలుగయినా ఓపికగా రాత్రి ట్రైన్‌కే వెళ్ళేవాడు. ఇంటికెళ్ళేసరికి పదుకొండున్నర. చిమ్మచీకటిలో అలసటను, ఆకలిని మోసుకుంటూ వుసూరుమని వచ్చే కొడుకుకోసం వెంకట్రావమ్మ దీపం తీసుకుని ఎదురెళ్ళేది. భార్యతో సహా అందరూ నిద్రపోయినప్పటికీ, తల్లి మాత్రం తనకోసం మేలుకుని వుండడం తారక రాముడిలో ఆమె పట్ల ప్రేమాభిమానాల్ని మరింత పెంచాయి.

వెంకట్రావమ్మకి కొడుకు కష్టం చూస్తుంటే కడుపు తరుక్కుపోతున్నది.

"నాన్నా! ఇంత పెరుగన్నం అన్నా తీసుకెళ్ళు. రాత్రిదాకా ఎట్టావుంటారా భోజనం లేకుండా"

"ఎందుకు బుల్లీ నువ్వు పొద్దున్నే నీ చేతి టీ యిస్తావు చూడు అది టీ కాదు"

"అదేంట్రా?"

"అవునే అది అమృతం కదా, అమృతం తాగితే ఆకలి, దప్పిక వుండవని పురాణాల్లో చెప్పారు."

"చాల్లేరా ఎవరన్నా వింటే నవ్వుతారు. ఏదో ఒకటి చెప్పి దాటేస్తావు. నా ప్రాణం ఎంత ఉసూరుమంటదో నీకేం తెలుసు."

"తెలుసమ్మా. కానీ నాకు అక్కడ తినాలంటే మొహమాటం. నలుగురిలో కూర్చోవాలంటే మనసొప్పదు"

"ఇట్లయితే ఎట్లారా. పొట్ట మాడ్చుకుని ఏం చదువుతావు? తోటకూరకాడలా ఏలాడిపోతా చదవకపోతేనేం మానుకో?"

"సరేలేవే తిండికోసం చదువు మానుకున్నానని తెలిస్తే నిమ్మకూరు నుండి కర్రపుచ్చుకుని మరీ వస్తాడు నాన్న."

"నీతో వాదించలేను కానీ డబ్బులన్నా తీసుకెళ్ళు. ఏదన్నా కొనుక్కోవచ్చు"

"సరేలే"

ఆ విధంగా ఆమె బాధపడడం, జేబులో డబ్బు పెట్టడం, తిరిగి అవి క్షేమంగా ఇంటికి చేరడం పరిపాటయింది. ఏరోజుకారోజు చాకలి బట్టలుతుకుతూ "అమ్మగారు బాబు జేబులో డబ్బులున్నాయండి" అని ఇవ్వటం.

ఆమె ఏడుస్తూ మళ్ళీ జేబులో పెట్టడం ఆనవాయితీగా మారిపోయింది.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. ప్రయాణం బాగానే అలవాటుపడింది. కాలేజీ ఫీజు భారమనిపిస్తున్నది. సంవత్సరానికి మూడు దఫాలుగా కట్టాలి. ఒక టర్మ్‌కు ముప్పయి రెండురూపాయలు. ఉన్న పరిస్థితికి అది పెద్ద మొత్తమే. చేతిలో పైసా లేదు. తల్లినో, తండ్రినో అంత డబ్బు కట్టమనటం మనస్సంగీకరించటంలేదు.

హైస్కూలులో పేద విద్యార్థిగా కన్సెషన్ వుంది గనక ఇక్కడ కూడా అడగాలనుకున్నాడు.

మధ్యాహ్నం ఖాళీ సమయంలో ప్రిన్సిపాల్ రూమ్ దగ్గరకెళ్ళాడు. వాకిటిముందు 'షవేలీ' అనే బోర్డు కొట్టొచ్చినటు బంగారు రంగుతో మెరుస్తున్నది. క్రింద ప్రిన్సిపల్ అని వెండి కలర్ పేరు మనసులోనే చదువుకుని "మే ఐ కమిన్ సర్" నమ్రతగా అడిగాడు.

"యస్ కమిన్. ప్లీజ్ సిడౌన్" ప్రిన్సిపాల్ ఆహ్వానించాడు.

"థాంక్యూ సర్" కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"ఐయామ్ రామారావు బియ్యే ఫస్టియర్ సర్"

"వెరీగుడ్ నైస్ పర్సన్. ఎనీప్రాబ్లమ్"

"యస్ సర్. నేను చాలా పేదవాడిని. బియ్యే చదవాలని పట్టుదలగా కాలేజీలో చేరాను. కానీ నా ఆర్థిక పరిస్థితికి అంత డబ్బు కట్టలేను"

"అదెట్లా ఇక్కడ అందరికీ ఒకటే పద్ధతి" ఆయన సౌమ్యంగా మాట్లాడాడు.

"కావచ్చు, చదువుకోవాలనే వారికి ఆర్థిక పరిస్థితి అడ్డుకాకూడదుగా"

"నిజమే. ఎంతమందికి మేమలా సాయం చెయ్యగలం"

"కొంతమందికయినా చెయ్యాలనుకుంటే పేదవాళ్ళు కూడా చదువుకోవటానికి అవకాశం కల్పించినట్లవుతుంది సార్"

ప్రిన్సిపాల్‌గారు ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఆయన లండన్ నుండి వచ్చాడు.

"అయితే మీ నాన్నగారు డబ్బు కట్టలేరా?"

"ఆయన కట్టరని కాదు. ఎట్లాగో కష్టపడి కడతాడు. కానీ నేనే ఆయనకివ్వాల్సిన వయస్సులో ఆయనను ఇబ్బంది పెట్టడం మంచిదికాదు. ఆయన్నడగలేను. నాకు చదువుకోవాలనుంది. ఆ పై మీ ఇష్టం"

"శభాష్" భుజం మీద తట్టి మెచ్చుకున్నాడు.

"మేమూ బాగా బ్రతికిన వాళ్ళమే. కాలం కలిసిరాక ఇట్లా అయింది. నేను డిగ్రీ పూర్తిచేసి ఏదయినా ఉద్యోగం చేసి మా వాళ్ళను సుఖపెట్టాలి. అదే కోరిక"

"ఓ.కే మై బాయ్! నువ్వు తప్పకుండా పాసవుతావా?"

"అవుతాను సార్. అంతేకాదు నేను నటుడిని కూడా. నాటకాల ద్వారా మన కాలేజీకి మంచి పేరు తెస్తాను. నాకు అవకాశం ఇచ్చి చూడండి"

తారకరాముడి ధైర్యానికి, పట్టుదలకు ఆయన ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ రోజుల్లో ఎదురు నిలబడి అంత వాదించే వాళ్ళెవరు.

"అలాగే ఫీజు తగ్గిస్తున్నాను. అయితే చదువులో మంచి రిజల్ట్ చూపించాలి. ఓ.కె"

"ఓ.కె. థాంక్యూ సార్"

సింహ కిశోరంలా తలెత్తుకుని ఠీవిగా వెళ్ళిపోతున్న తారకరాముడి వైపు చూస్తుండిపోయాడు ప్రిన్సిపల్ షవేలి.

నాటక జీవితం

తారకరాముడి వలన కాలేజీకి మంచి పేరు వస్తున్నది. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధకాలంలో ఆంధ్రా యూనివర్శిటీ రిజిస్ట్రార్ కె.వి గోపాల స్వామికి నాటకాలంటే చాలా ఆసక్తి. ఆయన ప్రోత్సాహంతోనే ఆంధ్ర నాటకోత్సవాలు జరుగుతుండేవి. మధ్య మధ్య అన్ని కాలేజీలకు మధ్య పోటీలు నిర్వహిస్తుండేవారు. ఈ పోటీల్లో ఎప్పుడూ ఏ.సి కాలేజీకే ప్రథమ బహుమతి. తారకరాముడి నాయకత్వంలో 'నవజ్యోతి నాటక కళామండలి' ఏర్పడింది.

తారకరాముడి క్లాస్‌మేట్స్ ఎమ్.వి.రత్నం, కొంగర జగ్గయ్య, శర్మ అంతా మంచి నటులే.

ఈ నాటక వారోత్సవాల్లో ముక్కామల అమరేశ్వరరావు, ముక్కామల కృష్ణమూర్తి, జూపూడి యజ్ఞనారాయణ పాల్గొనేవారు.

కృష్ణమూర్తి గ్రూపు, అబద్దయ్య గ్రూపని రెండు వర్గాలుగా చీలి పోటీలు పడి నటిస్తుండేవారు. కాలేజీ వాతావరణం నాటక వాతావరణంగా మారిపోయింది. జిల్లాస్థాయి పోటీల్లో కూడా బహుమతులు సాధించడంతో వీళ్ళ గ్రూపును అధ్యాపకులు కూడా ఏమనేవాళ్ళు కాదు.

ఇక ఎకనమిక్స్ లెక్చరర్ 'జాన్ జాబ్ విలియమ్స్'కు ఎంత పిచ్చి పట్టుకుందంటే వీళ్ళకు ఎకనమిక్స్ అసోసియేషన్ వుండేది. దానిని 'డ్రమటిక్ ఎసోసియేషన్' అని మార్చేసారు. దానికి తారకం బాబు వైస్ ప్రెసిడెంట్.

ఆ రోజుల్లో వీళ్ళు వేసే నాటకాలు చాలా ప్రజారంజకంగా వుండేవి. 'ఆలీ ది కాబ్లర్', 'మల్లమ్మ వుసురు', 'అనార్కలి', 'చేసిన పాపం', 'వేనరాజు', ఈ నాటకాలన్నిటిలో రామారావుదే ప్రధానపాత్ర.

నాటకాలతో సంబంధం లేకపోయినా తారకరాముడంటే ప్రాణం చూపించే వ్యక్తి భవనం వెంకట్రామ్. వీరిది చేబ్రోలు. తండ్రి హెల్త్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా పనిచేసేవారు. వెంకట్రామ్ మీద సోషలిజ ప్రభావం బాగా పడింది. ఇద్దరూ మంచి స్నేహితులు. తారకం బాబును మామా! అని పిలిచేవారాయన. తారకం బాబు నటనతో ఏ.సి కాలేజీకి ఎనలేని పేరు ప్రఖ్యాతలొచ్చాయి

ఆ రోజు తారకం బాబు ట్రైనుకు టయమయిందని హడావుడిగా పరుగెడుతున్నాడు. పూర్ణానంద సత్రం దగ్గరకొచ్చే సరికి జూనియర్ శ్రీరంజని భర్త వెంటపడ్డాడు.

'తారకం బాబూ! ఆగు'

'ఆగను. బండి టయిమయింది'

'మా బాబువు కదూ. కొంచెం ఆగు నాయనా' బతిమిలాడుతున్న ధోరణిలో అన్నాడు.

కొంచెం ఆగి 'ఏమిటో చెప్పు' విసుగ్గా అన్నాడు.

ఆయన ఆయాసపడిపోతూ దగ్గరకొచ్చి చేయి పట్టుకుని 'అదృష్టం వరించి వెంటపడుతుంటే అట్లా పరుగెత్తుతావేమయ్యా మగడా'

తారకరాముడికి కొంచెం చురుక్కుమన్నది.

'డైలాగులాపి అసలు విషయం చెప్పు'

'అదేనయ్యా. నువ్వెన్నాళ్ళు నాటకాలాడినా ఈ జిల్లా దాటి తెలియదు కదా. అదే సినిమా అయితే ఆంధ్రదేశమంతా తెలిసిపోతావు.;

'నాకా వెర్రిమొర్రి ఆశలేం లేవుగాని నన్నొదిలి పెడితే పరుగెత్తివెళ్ళయినా బండి పట్టుకుంటాను.'

'బాబ్బాబూ! అంత తొందర పడొద్దు. నీ ఫేసూ, ఫిగరూ నాకుంటేనా ఈ పాటికి అందరిని ఒకాట ఆడించేద్దును. దేవుడు నాకా ముఖం ఇయ్యలా'

"అయితే కాసేపు తీరిగ్గా కూర్చుని విచారపడండి. ఈలోపు నే వెళ్ళొస్తా" చెయ్యి విడిపించుకుంటూ తారకరాముడన్నాడు.

"అదేనయ్యా నీతో వచ్చిన చిక్కు. ఆవేశం ముందుపుట్టి తర్వాత నువ్వు పుట్టావు. అందుకే ఆ ముక్కు అంతందంగా వుంటుంది."

తారకరాముడికి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. విసురుగా బయలుదేరాడు. మళ్ళీ ఆయన గట్టిగా పట్టుకుని అసలు విషయం బయటపెట్టాడు.

తారకరాముడి అందం, నటన గురించి విన్న ప్రఖ్యాత దర్శకులు పుల్లయ్య తను తీయబోయే సినిమాలో వేషం ఇద్దామని ప్రత్యేకంగా పనిగట్టుకుని వచ్చి ఈ సత్రంలో దిగారని.

ఆ మాట వినగానే తారకం బాబు దూకుడు కొంచెం తగ్గింది. ఎంతయినా పెద్ద దర్శకులు కదా. గౌరవం కోసం ఆయనను కలవటానికే నిశ్చయించుకున్నాడు.

గుళ్ళో శ్రీనివాసుడి విగ్రహంలా నడిచొస్తున్న తారకరాముడిని చూసి ఆయన ముగ్ధులయిపోయారు. మంచి శిల్పి చెక్కినట్లు శరీరంలో ప్రతి అంగం ఎంతపొందికగా వున్నాయనుకున్నారాయన.

"రా! బాబూ! రా" ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు.

"చెప్పండి. నాకు కాలేజీ టయిమవుతున్నది"

"అయితే వెళ్ళిరా. సాయంత్రం తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం"

"ఫర్వాలేదు చెప్పండి" వినయంగా అన్నాడు. మృదుగంభీరమయిన స్వరం ముచ్చటగా అనిపించింది.

"ఏం లేదు బాబూ! నీ నటన గురించి విన్నాను. నీ రూపాన్ని చూస్తున్నాను. నువ్వు మా సినిమాలో నటించాలి"

"సినిమాల్లోనా. ఇప్పుడొద్దండి. చదువుకోవాలి"

"తర్వాత చదువుకోవచ్చు. ఈ అవకాశం మళ్ళీ రాదు. కీలు గుర్రం సినిమా తీస్తున్నాను నువ్వు హీరోగా వేద్దువుగాని"

"వద్దండి. మా నాన్న ఎంతో కష్టపడి నన్ను చదివిస్తున్నాడు. బి.య్యే పూర్తి చెయ్యాలని ఆయన కోరిక. ఆయన మాటను కాదని నేనేం చెయ్యలేను. వస్తానండి"

కొదమసింహంలా నడిచిపోతున్న తారకరాముడి నడక కూడా పుల్లయ్య కెంతో నచ్చింది. వద్దనే కొద్ది తారకం బాబు మీద మరింత మోజు పెరిగింది. ఎలాగయినా తన పిక్చర్‌లో వేయించగలిగితే అందమయిన కొత్త కథానాయకుడిని సినిమా తెరకు పరిచయం చేసినట్లవుతుంది. సినిమా హిట్టవుతుంది అని ఆలోచించుకున్న వాడయి, చొక్కా తొడుక్కుని తారకం బాబింటికి బయలుదేరాడు. మందీ మార్బలంతో అట్టహాసంగా వచ్చిన పుల్లయ్యను చూసి లక్ష్మయ్య తెల్లబోయాడు. పరస్పర పరిచయాలయ్యాక అసలు విషయం బయటపెట్టారు.

"లక్ష్మయ్యగారూ మీ అబ్బాయికి మంచి అవకాశం వచ్చింది. నాతో మద్రాసు పంపండి"

"ఎందుకు?" అమాయకంగా అడిగాడు.

"మా పిక్చర్‌లో వేషం వెయ్యటానికి"

"సినిమాల్లోనా. ఇవన్నీ నాకు తెలియవు కానీ అబ్బాయినడిగి చూడండి"

"అడిగాము. అంతా మీ ఇష్టమని చెప్పాడు"

లక్ష్మయ్యకు సంతోషం అనిపించింది.

"నా ఇష్టం అన్నాడా! పిచ్చి సన్నాసి. వాడిష్టంలేకుండా మేం మాత్రం చేస్తాం. అంతా వాడిష్టమే వస్తానంటే తీసుకెళ్ళండి"

ఆ మాటకి పుల్లయ్యగారు ఆనందపడిపోయారు.

"చాలా సంతోషమండి. ఎంత మంచి కుటుంబాన్ని చూస్తున్నాను. మీ ఇద్దరినీ చూస్తుంటే రామాయణం గుర్తుకొస్తున్నది. ఇక వస్తానండి. ఎట్లయినా మీ అబ్బాయిని ఒప్పించుకుంటాను అని వెంకట్రావమ్మ ఇచ్చిన కమ్మని టీ తాగి సత్రానికి బయలుదేరాడు పుల్లయ్య.

సాయంత్రం పెందరాళే ఇంటికొస్తున్న తారకం బాబును దారికాచి పట్టుకుని సత్రంలోకి పట్టుకుపోయారు పుల్లయ్య మనుష్యులు.

"తారకం బాబూ! మీ నాన్నగారిని అడిగాను. నిన్ను పట్టుకెళ్ళమన్నారు"

"అలాగే అన్నారా"

"అదే నీకు ఇష్టమయితే తీసుకెళ్ళమన్నారు"

"ఏమండి పుల్లయ్యగారూ పొద్దునే నా నిర్ణయం చెప్పాను. నేను చదువు పూర్తి చేసేంతవరకు సినిమాల్లోకి రానని. ఈ విషయంలో పూర్తి అధికార్మ నాకుంది. కనుక మరొక్క మాట వినను. మా నాన్న నా మీద ప్రేమతో నా ఇష్టమంటారు. అది నాకు వారిచ్చే గౌరవం. కనుక నాకిష్టంలేదు. వస్తా."

అంత నిర్మొహమాటంగా మాట్లాడిన మనిషిని ఆయన అన్నేళ్ళలో చూడలేదు. ఆశ్చర్యంగా వెళ్తున్న తారకం బాబు వైపు చూస్తుండిపోయారు.

ఈ విషయం తెలిసి కాలేజీలో స్నేహితులు, లెక్చరర్లు అందరూ తారకం బాబును ప్రేమగా కోప్పడ్డారు.

"ఏమయినా మంచి అవకాశం పోగొట్టుకున్నావురా రామూ" ఒక స్నేహితుడు ఆవేదనగా అన్నాడు.

"నాకు దేవుడిమీద కోపం వస్తుందిరా" మరొక స్నేహితుడన్నాడు.

"ఎందుకు?"

"ఎందుకా వీడిలా నన్నెందుకు పుట్టించలేదు. ఆ అవకాశం నాకెందుకిప్పించలేదు.

"ఏడ్చావులేగానీ బియ్యే పాసయ్యి ఏడువు. ఇచ్చిన అవకాశం ఉపయోగించుకోలేవు కానీ, లేని దానికోసం ఏడుపు" మరొకడు ఎగతాళిగా అన్నాడు.

"అరె రామూ! సినిమాల్లో నటిస్తే మంచి పేరొస్తుందిరా"

"డబ్బు కూడా వస్తుందిరా"

"ఇంకా చాలా వస్తాయితా"

"ఆ జబ్బులు కూడా" మరొక స్నేహితుడు వ్యంగ్యంగా అన్నమాటలకు అందరూ నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు.

కెమిస్ట్రి లెక్చరర్ మాత్రం "మంచి పని చేసావు తారకం బాబూ. సినిమాల్లో ఇప్పుడు తొందరేముంది ఈ లోపు నటనలో మంచి పరిజ్ఞానం వస్తుంది. బియ్యే పూర్తవుతుంది. ఏదో ఒకటి అప్పుడే నిర్ణయించుకోవచ్చు"

"ఇవన్నీ ఆలోచించకపోయినా సినిమాల మీద నాకే మోజు లేదు సార్. మా నాన్నకోరిక నేను బియ్యే పూర్తిచేయాలని. వివాహం చదువు పాడుచేసిందని అందరూ అన్నారు. అందుకే పట్టుదలగా పూర్తిచేయాలనుకుంటున్నా"

"మంచిది. ఆ పట్టుదలే నీకు భవిష్యత్తులో ఎంతో ఉపయోగపడుతుంది"

"మీ ఆశీస్సులు సార్. వస్తా"

"మంచిది సాయంత్రం రిహార్సలుంది. ఏడుగంటల బండికెళ్ళొద్దు."

"సరే"

ఎందుకో ఆ క్షణం ఆయనకనిపించింది. ఇతడిలో ఏదో విశేషముందని. ముందు ముందు ఎవరికీ అందనంత ఎత్తు ఎదిగిపోతాడు. గొప్ప కీర్తిని తీసుకు వస్తాడు. అలా ఆలోచిస్తూనే క్లాస్ రూమ్‌కి వెళ్ళిపోయాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments